

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Havfruen og Kongen

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Havfruen og Kongen", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 288. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid99185/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Havfruen og Kongen

- 1 Paa Skierene skien Havfru sad,
Af Fiorden gaer en Snakke,
Hun jevner Bølgen ved sit Qvad,
Thi Kongen staaer paa Dække,
Han skuer hen ad fierne Hav,
Hans Hu er alt ved Herrens Grav.
- 2 Skien Havfru reiser sig og staaer
Paa høie Klippetakke,
Og stirrer paa hans guule Haar,
Som bølger om hans Nakke,
Og stirrer paa hans hvalte Bryst,
Saa hvidt som Skum ved Klippekyt.
- 3 «Lad kun, lad kun til Jorsal staae
Hen over salten Bølge!
Saa vidt som den er kold og blaae
Skien Havfru dig skal følge,
Thi, favre Konge, langt fra dig
Den Bølge brænder, brænder mig.
- 4 Naar Dagen stiger frem igjen
Og naar Syvstiernen skinner,
Hvor mine Fiske smutte hen
Med vævre Sølvfinner,
Jeg ømt og trøe skal følge dig,
Thi ellers Bølgen brænder mig.»
- 5 Og paa en Hval afsted hun foer,
Den var saa deilig spettet,
Om hendes Hofter hang en Giord,
Af Perler sammenflettet,
Med Sølvskæl hun dækket var,
Guldharpen hun ved Giorden bar.

- 6 Frem i hans Kiølvand troe og froe
Til Sikelei hun svømmer,
Og hvergang Kongen gaer til Roe
Og sødt paa Hyndet drømmer,
Derude paa den Bølge blaae
Hun Harpen sagtelig mon slaee.
- 7 Saa følger hun til Myklegaard
I ubekjendte Vande,
Og naar den Miød til Randen staaer
I Kongens gyldne Kande
Og han den løffer til sin Mund,
Paa høie Dønning dandser hun.
- 8 Men da han nu til Jorsal drog
Skjøen Havfru blev tilbage,
Ved Myklegaard hun Harpen slog
Til Elskovs kielne Klage,
Og Væringes fornem med Fryd
Ved Dagens Port den Havrus Lyd.
- 9 Hun aldrig reiser Vind og Vær
Og inter Skib nedsænker,
Skjøen Havfru er saa øm og kjær
Og kun paa Kongen tænker,
Og see! tilbage kommer han
Som Pilgrim fra Israels Land.
- 10 Et lidet Billede han bær
Og tiøt til Læben trykker,
I Guld og Sølv det fattet er,
Sit Bryst dermed han smykker.
Det er den reene Himmel møe
Som saae sin Søn paa Korset dæe.

- 11 Hist ved den helligholdte Grav
 Hann en af Munkeskaren
 Det underfulde Billed' gav
 At staae ham bi i Faren.
 »Saa længe som mit Sværd og Skiold,
 Det være skal i tryk Behold.«
- 12 Skjøn Havfru stirrer vildt derpaa,
 Den Bølge hende brænder,
 Den Sølvskæl blir mørkeblaae,
 Mod Norden hun sig vender
 Og synger rædsomt Uværsqvad –
 Dog Elskov seirer over Had.
- 13 Skjøn Havfru troe men ikke froe
 I Snækkens Kiølvand svømmer,
 Men naar nu Kongen gaer til Roer
 Og gyldne Kande tømmer,
 Hun Harpen ikke høves slaae
 Og dandser ei paa Bølgen blaae.
- 14 Saa følger hun til Norrigs Kyst.
 De vilde Vinde sove
 Dybt i dens Kløfter, alt er cyst
 Paa Ager, Biørg og Vove,
 Med Maanen alle Stjerner smaae
 Nedstige i de Bølger blaae.
- 15 Skjøn Havfru staaer paa Havets Speil,
 Ved Foden Fiske spille,
 De følge sig, de slappe Seil,
 Og Snækken ligger stille,
 Den Styrmand blunder ved sit Roer,
 Kun Kongen vaager end ombord.

- 16 Med stille Veemod af sin Barm
Han Billedet fremtager,
Og kysser det saa andagsvarm,
Og fromme Sukke drager:
»O Himmelmø! du førte mig
Tilbage til min vante Vig.«
- 17 Brat slaer skøn Havfru Strengens Guld,
Da daane alle Glæder,
Hver Tone er saa jammerfuld,
Rundtom Naturen græder,
Og Kongen staaer med dæmpet Aand,
Det Billed' slipper af hans Haand.
- 18 Med hellig Skræk udspringer han
Klenodiet at hente,
Men pludseligt med Elskovsbrand
Den Havfru ham omspændte,
Hun gynger ham paa Bolgetop
Og alle Storme vaagner op.
- 19 Men ved det første koldte Kys
Hun paa hans Læber trykker,
Den blide Siel hun suger løs,
Og ned i Havet dykker;
Det stormer, Snækken gaaer i Qvag,
Og Hvalen leger med dens Vrag.

Naturdatteren

- 1 Jeg sad under duftende Hyldetræ'r
Da Solen gik ned,
Og vilde tælle hvert Stjerneskiær
Som tændtes derved.